

HALKIN

SESi

22 NİSAN

1975

200 Kuruş

2

Tarhi yaratan biricik güç halktır

ERİLEN

BİR AŞYA ÜLKESİNDEN

ÖZGÜR KAMBOÇYA'YA

SELAM!

17 Nisan Bütün Dünya Halklarının Bayramı

Emekçilerin Devrimci Kamboçya'sına
Bin Selam!

17 Nisan, yalnız Kamboçya halkının kurtuluş günü değil, bütün dünya halkları ve halkımız için de bir bayram günüdür.

• **Emekçi Halkın Askeri,
Omuzu Yıldızlı Mareşali
Bir Ülkede Daha Yere Vurdu**

17 Nisan günü Kamboçya Milli Kurtuluş Halk Silahlı Kuvvetleri, Amerikan emperyalizminin yarıdakçılarını, sığındıkları son noktada da yenilgiye uğrattılar ve başkent Pnom Pen'i bütünüyle ele geçirdiler. İngiliz BBC ajansının bildirdiğine göre, Pnom Pen'de halk, kurtuluş ordusu askerlerini büyük sevinç gösterileriyle karşıyor ve bayram yapıyor. Bu bayram bütün dünya halklarının bayramı. Genç ve ileri Asya, batının «uygar» geçinen, gerici ve emperyalist dünyasına karşı bir zafer daha kazandı. Bu zaferi bütün ezilen halklar ve bütün dünya emekçileri sevinçle kutluyor. Bu zafer, savaşa ve saldırganlığa karşı mücadele eden Amerikan işçisinden, emperyalizme karşı elde silah savaşan Asyalı köylüye kadar bütün dünya halklarının zaferi.

Üstü başı toz toprak içindeki kurtuluş askeri, omuzu yıldızlı ve sırmalı faşist Mareşali bir Asya ülkesinde daha yere vurdu. Geri bir ülkenin ezilen emekçisi, ensesi kalın işbirlikçi parababasına ve çizmeli kamçılı toprak ağasına amansız bir darbe daha indirdi. Eli nasırlı ve demir yürekli halkların, aslında zalim ve vahşi olan kibar görünüşlü beylere karşı büyük bir zafer günü 17 Nisan.

• **Bugün
Üç Tane «Asya» Var**

Yarım yüzyıl önce Lenin, Asya halklarının devrimci fırtınasını büyük bir devrimci hevecanla müjdeliyor ve «Yaşasın özgür Asya!» diyordu. Bugün Asya bir tane de değil. Üç tane Asya var: Afrika, Latin Amerika ve Asya. Lenin'in işaret ettiği ve umut bağladığı ezilen dünyanın ayağa kalkması bugün gerçek olmuştur. Artık dünyanın kaderine başta iki süper devlet olmak üzere emperyalistler ve gericiler değil, ezilen halklar ve üçüncü dünya hükme diyor. Tarihi ilerleten esas güç, bugün ezilen halkların ve üçüncü dünya ülkelerinin mücadelesidir. Ülkeler bağımsızlık, milletler kurtuluş ve halklar devrim istiyor. Bu, tarihin karşı durulmaz bir akışıdır. Lenin'in yarım yüzyıl önce haykırdığı «Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen dünya halkları birleşin» şiarı bu gün gökkubbede daha güçlü olarak yankılanıyor.

Emperyalistler, geçen yüzyıllarda Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın eskiden büyük uygarlıklar yaratmış olan halklarını, köle ve yarı-köle milletler haline getirmişlerdi. Ama hiç bir zulüm ve boyunduruk, ezilen dünyanın uyanışını engelleyemedi. Lenin'in başında bulunduğu büyük Ekim devrimi dünya tarihinde yepyeni bir çağ açtı. Bu çağ, proleter devrimleri ile milli kurtuluş savaşlarının bir sel halinde birleştiği, emperyalizm ve proleterya devrimi çağıdır.

Türkiye halkı, bu çağın ilk kurtuluş savaşını verdi Lenin, 2 Mart 1921'de şöyle diyordu:

«Türkiye'nin işçileri ve köylüleri, çağdaş milletlerin yağmaya karşı direnişlerinin hesaba katılması gereken bir şey olduğunu ispat etmişlerdir. Türkiye, emperyalist devletlerce yağma edilmeye öyle bir şiddetle karşı koydu ki, işlerinde en kabadayı olanı bile elini ondan çekmek zorunda kaldı.» (Mosko-

va İşçi ve Köylü Temsilçilerinin Bir Genel Toplantısında Konuşma'dan).

• **Emperyalistler ve Faşistler
«Kâğıttan Kaplandır»**

Büyük Ekim Devrimini, dünya halklarının faşizme karşı kazandıkları İkinci Dünya Savaşı zaferi ve büyük Çin devrimi izledi. Sömürgelerdeki milli kurtuluş savaşları ve ezilen halkların devrimci mücadeleleri bütün dünyayı şardı. Bu savaşlar içinde, Hindicini halklarının uzun yıllar kahramanca yürüttükleri kurtuluş savaşları, eşsiz bir anlam taşımaktadır.

Yiğit Vietnam, Laos ve Kamboçya halkları, silâha sarılan ve yenmeye azneden halkların büyük mucizeler yaratabileceğini bütün dünyaya gösterdiler. Emperyalistlerin, durmadan reklamını yaptıkları ileri teknikleri, topları, tankları ve nükleer silâhları, Hindicini halklarının fedakârlık ve azimle karşılarında eridi.

Emperyalistlerin ve revizyonistlerin olmaz sandıkları mucizeler birbiri peşi sıra gerçek oluyor. Revizyonistlerin «edebiyat» ve «palavra» diye alaya aldıkları sözlerin gerçek olduğunu dünya halkları ispat ediyor. Evet, Mao Zedung'un belirttiği gibi, «ABD emperyalizmi kâğıttan bir kaplandır.» Ve bugün dünyamızdaki kâğıttan kaplanların sayısı iki'ye çıkmıştır. Sovyet Sosyal - emperyalistleri de kâğıttan bir kaplandır. «Kâğıt kaplan» olmak, bütün sömürücü ve zalimlerin tabiatında vardır. Çünkü ezilen halklar ve bütün ülkelerin işçileri, sömürü ve zulme son vermeye ve kendilerine yepyeni bir dünya kurmaya yemin etmiş bulunuyorlar. Dünya halkları, bunu mücadeleleriyle gösteriyorlar.

Bugün dünyada esas akım devrimdir. Devrim dalgası bütün dünyada karmaktadır. Revizyonistlerin alay ettikleri ve küçümsedikleri silâhlı mücadeleler, dünyanın daha bir çok ülkesinde mucizeler yaratacaktır. Marks'ın belirttiği gibi, tarihi yaratan biricik güç, sadece ve sadece halktır.

• **Tek Kurtuluş Yolu: Devrim**

Kamboçya halkının zaferi, ABD emperyalizmine ve yerli gericilere olduğu kadar, halkların gücüne inanamayan her türlü revizyonist görüşe de ağır bir darbe indirdi. Darbeci ve parlamentocu görüşler, Kamboçya halkının mücadelesiyle bir kere daha iflâs bayrağını çekti. Kamboçya halkı, bağımsızlık ve hürriyetini silâha sarılarak kazandı. Sihanuk, 17 Temmuz 1970 tarihinde yayınladığı vedinci çağrısında şöyle diyordu:

«Ancak milletimizin silâhlı mücadelesi ve devrim yapması, faşizmi, onun cani uygulayıcılarını, suç ortakları köhne büyük kapitalistleri ve Yanki emperyalizmini tamamen tasfiye edebilir.»

«Ancak silâhlı mücadele ve devrim, ülkenin ilerlemesini ve refaha kavuşmasını, ekonomik bağımsızlık, sosyal adalet ve halk demokrasisinin gerçekleşmesini sağlayabilir.»

Gene Sihanuk şöyle diyordu: «Bugün eski sömürgecilerin yerini emperyalistler ve yeni sömürgeciler almış bulunuyor. Onların temsil ettiği ölümcül tehlikeyi, diplomasi, müzakere, konferans hatta dostça tarafsızlık yollarıyla bertaraf etmeyi umut etmemeliyiz. Var olduğu her yerde bu tehlikeyi ancak silâhlı mücadele yok edebilir ve yok edecektir.»

Halkların tecrübesi, barışçı geçiş ve reform hayalleri ile halkı aldatma yolunu değil, devrim yolunu gösteriyor.

Buna rağmen revizyonistler, Kamboçya ve Vietnam halkının mücadelesinden dünyanın her yerinde büyük bir ikiyüzlülükle ve mahçup bir edayla söz ediyorlar. Hatta Sovyet sosyal - emperyalistlerinin basınında, Hindicini halklarının silâhlı mücadelesinden hiç bir haber verilmediğini, batı basını bile yazıyor. Kremlin'deki yeni çarlar, ABD emperyalistlerinin durumunun «Asya'da, Orta-Doğu'da ve Avrupa'da zayıflamasından» endişe ediyorlar. Bugün Moskova'da böyle bir his olduğunu en son Le Figaro yazıyor. (Yeni Ortam, 15 Nisan 1975) Bu durumu bütün dünya görüyor. İki süper devlet bir yandan birbirleriyle şiddetli bir hegemonya çatışması içinde olmakla beraber, ezilen halkların emperyalist «efendileri» yenilgiye uğratmalarından büyük bir korkuya kapılıyorlar. «Efendilere» başkaldırma eyleminin yayılmasından ve aynı şeyin kendi başlarına gelmesinden korkuyorlar. Artık dünya halkları emperyalistlerden korkmuyor. Emperyalistler dünya halklarından korkuyorlar.

• **Devrim Bir Ülkenin Kendi
Halkının Eseridir**

Kamboçya halkının zaferi, çeşitli ülkelerin gericilerinin iki süper devletten birine sırt dayama politikalarına da ağır bir darbe indirdi. Kamboçya halkı, milli kurtuluş ve devrimin emperyalistlere ve dış desteğe güvenilerek değil, ancak halka güvenilerek başarılabileceğini bir kere daha gösterdi. Kamboçya halkı ABD emperyalistlerinin silâhlı müdahale ve gericileri açıkça desteklemelerine ve Sovyet Sosyal-emperyalistlerinin her türlü baltalamalarına rağmen, esas olarak kendi gücüne dayandı ve zafere böyle ulaştı. Devrim, bir daha ispat olundu ki, dışardan ithal edilemez. Taşıma suyla değirmen dönmez. Devrim her şeyden önce bir halkın kendi eseridir. Cesaretle mücadeleye atılan bir halk, elbette bütün dünya halklarının desteğini de kazanmaktadır.

• **Devrimin Zaferi Ve
Çapulcuların Umudu**

Lenin, Kautski'ye verdiği bir cevapta, revizyonistlerin tutumunu açıklamak için, «devrim başladığı zaman» serseri takımının da devrime katılabileceğini belirtiyordu. (Dönek Kautski). Mesele başından itibaren halkları devrime hazırlama mücadelesine sarılmak ve devrimci savaşları en başından itibaren desteklemektir. Lenin'in sözünü ettiği durum, revizyonistlerin tutumuna tıpa tıpa uyuyor. Onlar, başından beri Kamboçya halkının devrimci savaşını baltalamak için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Ve devrimin zaferine üç gün kala, devrimin meyvalarından kendi hesabına yararlanmak isteyen bütün serseri ve ayak takımı gibi sözümlü devrim saflarına katılıyorlar. Devrimi kendi menfaatine yontmak isteyen çapulcu takımının davranışı hep bu olmuştur. Brejnev, geçen hafta telgraf çekerek Kamboçya halkının gerçek hükümetini tanıdığını ve Kamboçya halkının mücadelesini desteklediğini ilân ediyor. Brejnev'in hemen peşinden bir iki gün sonra ABD emperyalistleri de Sihanuk'u tanıdılar. Gelişim iktidarı alması için çağrı yaptılar. Bükemedikleri bileği, yalnız Brejnev değil, bütün emperyalistler öpüyor. Şimdi hepsinin planı, Kamboçya halkının kanı ve ca-

FAŞİST ZALİMLERDEN HESAP SORULMALIDIR!

Türkiye'li dört devrimci Almanya'da açlık grevi yapıyor

Almanya'nın Köln şehrinde hapiste bulunan Türkiye'li dört devrimci 9 Nisan'da açlık grevine başlamışlardır. Ömer Özerturgut, Mustafa Tutkun, Hatice Yurttaş ve Yüksel Uğurlu, 11 aydır hâlâ mahkeme önüne çıkarılmayıp, protesto etmektedirler. Alman kanunları, tutukluların en geç altı ay içinde mahkemeye çıkarılmalarını öngörmektedir.

Bütün devrimci ve ilerici kuruluş ve kişileri, Alman hükümetinin Türkiye'li devrimcilere uyguladığı faşist baskıya karşı çıkmaya, bu

durumu protesto etmeye çağırıyoruz. Almanya'daki devrimci arkadaşların direnişine destek olalım.

Köln'de tutuklu bulunan Ömer Özerturgut'un adresi şudur: 5 Köln - Ossendorf, Rohusstrasse 350, Justiz Vollzugsanstalt, Batı Almanya

GÜVENLİK MAHKEMELERİNDE YARGILAMALAR DEVAM EDİYOR

«Türkiye İhtilacı İşçi Köylü Partisi Davası» adı altında yargılanan 19 sanığın duruşmalarına İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesinde devam edilmektedir. Yargılama halen sorgu safhasında bulunmaktadır.

Geçen celselerden birinde sanıklardan Reha Akbay ve Ömer Çalık, mahkeme heyetini ve Hakim Nevzat Çizmeçiyi reddetmişlerdir. Sanıklar dilekçelerinde, TCK'nun 141. maddesinin Mussolini İtalyasından alındığını, bu maddeye göre yargılama yapmanın halkın taleplerine aykırı olduğu belirtmişlerdir. Ayrıca, hakim Nevzat Çizmeçi'nin, 12 Mart'tan sonraki geçişli işkence olaylarından sorumlu olduğunu söyleyerek, reddini istemişlerdir.

Ömer ÖZERTURGUT

«Aydınlık» davasında yirmiden fazla sanık tutuklu bulunuyor

«Aydınlık Dergisi» davasının 15 Nisan günü yapılan duruşmasında, Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesi, Mustafa İker Gürkan, Can Deriş ve Celal Kaçmaz'ın salıverilmesine karar verirken, sanıkların büyük çoğunluğunun tahliye isteklerini reddetti. Savcı Zekai Turan tarafından TCK'nun 141. maddesini ihlal etmekle suçlanan sanıklar, şimdiye kadar yapılan duruşmalarda iddianın tamamen temsilsiz olduğunu belirtmişler, davanın açılma sebebinin hakim sanıkların Aydınlık gibi devrimci bir dergiyi mutlaka susturmak istemesi olduğunu söylemişlerdi. Bilindiği gibi Aydınlık dergisi, Ankara Şubesi'nin komutanlığına 19 Şubat tarihli kararıyla kapatılmış bulunmaktadır.

10 Mart 1975'te görülmeye başlanan «Aydınlık Dergisi» davasının iddianamesi, Aydınlik Dergisi'nin 41. sayısında çıkan ve Türkiye'deki devrimcileri birleşmeye çağıran yazıyı, Doğu Perinçek'in Yankı Dergisine verdiği demeci ve sanıkların büyük bir kısmının daha önce TİHKP davasında yargılanıp TİHKP Davası Savunması'nı imzalamış olmalarını suç delili saymak tadır. Savcı, bunlara dayanarak, Aydınlik dergisinin, bürolarının, basım ve dağıtım v.b. işlerinin gizli bir örgüt olduğunu öne sürmektedir.

«Aydınlık Dergisi» davasının bugüne kadar yapılan duruşmalarında avukatlar Devlet Güvenlik Mahkemelerinin Anayasaya aykırı olduğunu ve meselenin Anayasa Mahkemesine gönderilmesi gerektiğini; iddianamenin ise gereken kanuni niteliklerden ve ciddiyetten uzak bulunduğunu belirtmişlerdir. Ancak sanıkların ve avukatlarının bu yoldaki bütün talepleri Mahkeme tarafından reddedilmiştir. Bu talepler sırasında söz alan Savcı Zekai Turan, bu davada inandığı görüşleri sonuna kadar savunacağını söylemiş, sanıkların itirazı üzerine bir sonraki duruşmada kanunları savunacağını kastettiğini öne sürmüştür. Sanıkların sorgularına geçildiğinde, Mahkeme başkanı yazılı sorgu okunmasına karşı çıkmış, sanıkların mehil talebini de reddetmiş, ancak bu durumda sanıkların pespe-

şe sorgu vermeyi reddetmeleri üzerine bütün sorguların yazılı olarak okunmasını kabul etmiş ve sorgulara baştan başlamıştır.

Aydınlik dergisi sahibi Doğan Yurdakul, sorgusunun da Aydınlik'in kanunlara uygun olarak yayın yapan meşru ve açık bir dergi olduğunu, «gizli örgüt» iddiasının temsilsiz olduğunu ve bu suçlamaların iftidar tarafından işine gelmeyen her türlü yayın organına karşı kullanılması tehlikesi bulunduğunu belirtmiştir. Daha sonra, ilk tahkikat sırasında daha önce TİHKP davasında yargılanmış olan şahısların özellikle seçilerek tutuklandığını söyleyen Doğan Yurdakul, sözlerine şöyle son vermiştir:

«İddianameden çıkan sonuç şudur: Daha önceden 141. maddeden yargılananlar devrimci bir dergi çıkaramazlar, Türkiye'de devrimci bir dergi çıkaramaz. Böyle bir dergi çıkarsa, 141. madde vasıtasıyla çıkamaz hale getirilir. İnsanlar mahkum edilir. İşte bu yüzden bu iddianame, ülkemizin içinde bulunduğu durumu ve yurtseverlerin nasıl suçlandığını göstermesi bakımından bir ibret belgesidir. Gelecek kuşaklar bu ibret belgesini okuyarak hakim sınıfların sömürü ve zulmüne karşı çıkarılmanın ne gibi saldırılara uğradıklarını görecekler, kendilerine önemli dersler çıkaracaklardır.»

Aralarında Bülent Boyer, Nuri Çolakoğlu, Gün Zileli, Aydoğan Büyükközen, Ali Lütfü Tınç, Mine Haksal, Orhan Bursa, Mehmet Canpolat, Ömer Faruk Cıraoğlu, Halil Küçükoyun, Bayram Yurtçüoğlu'nun de bulunduğu diğer sanıklar Aydınlik dergisinin gizli bir örgüt olmadığını, savcının örgüt faaliyeti hakkında hiç bir delil göstermediğini söylemişlerdir. Sorguların tamamlanmasından sonra duruşma 5 Mayıs gününe ertelenmiştir. «Aydınlik Dergisi» davası, Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesi'nde kabalaşık bir dinleyici kitlesi tarafından izlenmektedir.

Istanbul İkinci Şube Müdürü Cemil Gülmen ve işkencecileri cezalandırılmalıdır!

Karakol dayacağına son!

Geçtiğimiz haftalarda İstanbul Emniyet 2. Şube Müdürü Cemil Gülmen ve adamları üç yurttaşına ağır işkence yaparak işlemedikleri cinayeti kabul ettirdiler. Hasan Al Bayrak, Hüseyin Albayrak ve Bekir Çağrı bir hafta boyunca sürekli işkenceye uğratılmışlardır. Polis, bu üç yurttaşına, işlemedikleri cinayeti savcılık ve mahkemede de kabul etmeleri için işkence ve tehditte bulunmuştur.

Ancak, bu üç kişinin öldürüp

na dair bir rapor çıkartılabilmislerdir. Öte yandan işkenceciler hakkında takibata geçen Savcı Kemal Şimşek bir bekçi ve beş-on faşist komandanın saldırısına uğramıştır.

Bütün bunlar yoksul halkımız üzerinde hüküm süren polis zulmünü bir kere daha ortaya koymuştur. Onbinlerce yoksul her gün karakollarda bu şekilde zulme uğratılıyor. Hakim sınıfların devleti, zorbalık, zulüm ve işkence ile a-

«Sivas'ın Zile kazası halkındanım. Toprak ekmediği için kalktık geldik İstanbul'a. Hurdacılık yaparım ben. Bir kaç ay çalışır, ekmeğim paramı kazandım mı dönerim köyüme. Biz ekmeğim parası peşinde koşarken, geldi bu işler başımıza. Tam yedi gün yedi gece aç ve susuz, akşam alamadığı işkence. Delirmiştim artık. Ben ben değildim. İdam olsam gam yemezdim. Kimden davacı olayım ki, beni dövmeyen bana işkence etmeyen polis kalmadı ki emniyette.»

(Cumhuriyet, 24.3.1975)

Haliç köprüsünden attıkları iddia yakta durabiliyor. Polis ve jandar- edilen İsmail Can ortaya çıkınca, masından, hastahanesine kadar bu gerçek aydınlanmıştır. İşkenceyi yap düzenin bütün kuramları halkımızı tıran Cemil Gülmen, bu durum kar ezmek ve sömürmek için işbirliği gısında şöyle demektedir: «Ortada yapılmış bir fiil yoksa da tasavvur edilmiş bir olay vardır.»

Savcı Kemal Şimşek'in işkencenin tesbiti için başvurduğu Eyüp Hükümet Tabibi Dr. Cevat Katran'ı, rapor vermekten kaçınmıştır. İşkenceciler suçlarını örtbas edebilmek için, Guraba hastahanesinden sanıklara işkence yapılmadığı-

den sanıklara işkence yapılmadığı-

den sanıklara işkence yapılmadığı-

den sanıklara işkence yapılmadığı-

den sanıklara işkence yapılmadığı-

den sanıklara işkence yapılmadığı-

İYÖKD YÖNETİCİLERİ

SERBEST BIRAKILMALIDIR

İllegal örgüt kurdukları, iddiasıyla Şubat ve Mart aylarında tutuklanan İstanbul Yüksek Öğrenim Kültür Derneği yöneticileri hâlâ mahkemeye çıkarılmadılar. İleri gazetecisinin sahibi Mehmet Çakıcı, İYÖKD yöneticileri İrfan Yavru, Kutlu Demircan, Fehmi İhan ve eski başkan Alihan Özdemir halkında 141., 142. ve 213. maddelerden dava açılmak istenmektedir. Tutuklular halen Toprak cezaevinde bulunmaktadır.

DÜZELTME

Geçen hafta bu sayfalarda yayınladığımız «TSİP revizyonistlerinin Epengle işçilerine ihaneti» yazısında yer alan Epengle bildirisinin imzası, yanlışlıkla «Mithat Demirok, Mehmet Türkmen» şeklinde verilmiştir. Doğrusu şöyle olacaktır: «Epengle işçileri adına Mithat Demirok, Mehmet Türkmen.»

Yine 5. sayfada yayımlanan «Türkiye'ye geçmek isteyen Kürtlere sınırlar açılmalı!» yazısının 2. sütununda, 3. paragrafın ilk cümlesi şöyle olacaktır: «CHP ve Ecevit, Irak sınırının açılmasını ve Kürtlerin Türkiye'ye geçmesine izin verilmesini...»

Okuyucularımızın bu değişiklikleri rapmalarını dileriz.

Hapishanenin inzibat takımı, herhangi bir ko-
ğuşa toplu saldırıya giriştiği zaman, ya diğer devrim-
cilerle beraber masaların ve sıraların ayaklarını ka-
rarak saldırıyı göğüsler ve savunmaya katılırsın, ve
ya ranzanın üstüne çıkar saldırıyı seyredersin.

Mahkemelerde de durum farkı değildir:

Bütün halkın faşist zulüm altında acı çektiği,
devrimcilerin kurşunlandığı ve idam edildiği şart-
larda, ya kişisel kaygıları bir kenara atarak mahke-
melerde faşizme boyun eğmez ve susmazsın, veya
kendini faşistlere affettirmek için nedamet ve piş-
manlık nutukları atarsın, ya da susarak kişisel kurtu-
luş yolları ararsın.

Devrimciler, hakimlerin kanunsuzluğunu, faşist
Baskıları ve MİT ajanlarının saldırılarını protesto et-
tikleri ve Enternasyonal marşını söyledikleri zaman,
ya onlardan biri olarak yeni ceza tehditlerine boyun
eğmezsın, veya hakimlerin gözüne girme fırsatını
değerlendirerek, kalkar bu protestoya katılmayanla-
rın listesine üç beş döneğin arkasından kendi ismini
de yazdırırsın.

Mahkeme salonunda subaylar herkesin gözü önün-
de arkadaşını yumruklamaya kalktıkları zaman, ya

arkadaşlarının hemen hepsiyle beraber, saldırganın ü-
zerine yürür ve terörü hep birlikte göğüslersin, ya
da hakimlerin göreceği bir şekilde bir kenara çekilir-
sin.

MAHKEME VE HAPİSHANEDE FAŞİZME KARŞI EN GENİŞ CEPHE KURULMALIDIR

İşte hapisane ve mahkemelerde saflar bu şekil-
de kesin ayrılmaktadır. Bu şartlarda faşizme boyun
eğmeyecek ve mücadeleye devam edeceksen, yapacağın
tek şey, herkesi halkın safına çağırarak ve kazanmak-
tır. Veya kibirli bir tutumla bir çok kimsenin devrim
davasını savunmaya layık olmadığına karar verir ve
faşizme teslim olursun.

Hapishaneler mahkemeler, faşizme karşı en ge-
niş cephenin kurulması gereken mücadele alanlarıdır.
Orada mesele, arkadaşlarını polis terörünün yıkıntı-
sı altında bırakmak ve faşizme teslim olmaya terket-
mek değildir. Orada devrimci görev, «silkinin ve kal-
kan» borusunu çalarak, herkesin faşizme karşı saf
lutmasını sağlamaktır. Bu görev yerine getirildiği za-
man, büyük çoğunluk, vahim hatalar işleyenlerin bir
çoğu da dahil olmak üzere, halkın safında yer alacak
ve hapishane terörüne göğüs gerecektir. Bu görevin
yerine getirilmediği davalar ise, halkımız için acı ol-
muştur. Böyle davalarda devrim düşmanı nutukları,
devrimciler başlarını önlerine eğerek tüzümlü içinde
dinlemiştir.

DEVRİMCİLER SESLERİNİ TAŞ DUVARLARI AŞARAK EMEKÇİ YİĞİNLARA ULAŞTIRABİLİRLER

Faşistler, yargılamayı her zaman halktan gizle-
meye çalışmaktadırlar. Fakat bu durum, faşizme tes-
limiyetin kılıfı olamaz. Mücadele edenler, eğer azme-
derlerse askeri kışaların dikenli tellerini veya hapis-
hanenin taş duvarlarını aşarak, seslerini emekçi hal-
ka ulaştırabilirler. Bu da bir mücadele meselesi ve
gaitlara boyun eğmemek meselesidir. Bir devrimci
unutulmamalıdır ki, faşist zulüm altındaki halk yı-
ğınları faşizme boyun eğmemenizi ve inançlarınızı
savunmanızı istemektedir ve sizlerden devrimci haber-
ler beklemektedir. Emekçi halkın duyguları ve arzu-
su her zaman budur ve bu olmuştur. Elâzığ'ın Kara-
bork köylülerinin yazdıkları şu satırlar, emekçi hal-
kın bu duygu ve arzusunu çok güzel dile getirmek-
tedir:

«Bizler, aşağıda imzaları bulunan Kara-
börk köylüleri olarak, bizim gözbebeğimiz o-
lan namuslu ve yiğit evlatlarımızı bağrımıza ba-
şıyoruz. Bu maddeler (141-142) yıllardır zorba
ve hain ağaların bize zulmetmesine, bizi sö-
mürmesine yaramıştır. Bu kanun, bu ağaların ka-
nanıdır. Biz hiç bir zaman ağalardan af dile-
medik. Bizim demir yürekli evlatlarımız da kim
seden af dilemeyecektir.»

(Barış Gazetesi, 28 Haziran 1974)

Bu satırlar, aynı zamanda duruşmalar ne kadar
gizli tutulsa da, devrimcilerin seslerini emekçi halka,
en uzak köylere dahi ulaştırabildiklerini de göstermek-
tedir.

Devrimciler, hapisaneye düştükleri ve yargılan-
dikları zaman, emekliye ayrılmazlar. Sınıf mücadelesi,
her yerde ve her alanda sürdürülmelidir. Ve bu mü-
cadele, bir kaç «kahramanım gösterisi» şeklinde olma-
malıdır. Mücadeleye herkes katılmalıdır. Her şey gi-
bi, hapishane ve mahkemelerde devrimci tutum konu-
sunda da tayin edici olan, devrimci ideoloji olmakta-

Emekçilerin Devrimci Kamboçyasına Bin Selâm!

(Baştarafı 3. Sayfada)

nıyla kazandığı zaferin meyvalarını
kaptıktan başka bir şey değildir. Em-
peryalistlerin ve sosyal - emperyalist-
lerin bu tür planları iflâs etmeye mah-
kûmdur.

• Ya Savaş Devrime Yol Açar Ya Devrim Savaşı Öner

Kamboçya halkının bu zaferi, dün-
ya barışı için de büyük bir zaferdir.
Dünya halkları barışa, emperyalistle-
rin pazarlıklarıyla değil, devrimler ya-
parak ulaşacaklardır. Emperyalistler
ve sosyal - emperyalistler, dünya halk-
larına uslu durmalarını öğütüyorlar
ve bunun için barış vaazları veriyor-
lar. Bu suretle onlar halkları köle-
liğe boyun eğmeye zorluyorlar. Oy-
sa bugün dünyadaki her türlü
kargaşalığı yaratanlar onlardır. Em-
peryalist tahakkümlerini genişletmek
için, saldırı ve tehdide başvuranlar on-
lardır. İki süper devlet arasındaki re-
kabet dünyanın her yerini bir barut
fiçisi haline getirmiştir. Savaş tehli-
kesini önlemenin ve savaşın sebebinin
ortadan kaldırmanın tek yolu devrim-
dir. Kamboçya halkının devrimi de,
savaşa son veriyor ve Kamboçya hal-
kını barışa kavuşturuyor. Kamboçya
halkının zaferi, aynı zamanda Hind-
çini bölgesi ve dünya barışı için de
büyük bir zaferdir.

• Mareşallerin Sonu

Kamboçya halkının zaferi, bütün
dünya halklarının kurtuluş ve devrim
mücadeleleri için büyük bir destek ve
ilham kaynağı olacaktır. Bu zafer, Vi-
etnam ve diğer Hindçini halklarının
kurtuluş mücadelelerine büyük bir des-
tektir. Mareşal Lon Nol'ler yalnız Kam-
boçya'da bulunmuyor. Güney Vietnam
kukla devlet başkanı Van Tiyö'nün A-
merika'lı efendilerinin yanına kaçaca-
ğı gün de uzak değil. Diğer Güney
Asya ülkelerinin de böyle omuzu yal-
dızlı, fakat şerefsiz Amerikan köpeği
mareşalleri, generalleri veya kukla dev-
let başkanları var. Bu mareşallerden
biri, ağır yaralı ve zavallı bir tanesi,
bir kaç gün önce öldü. Fakat Çan Kay
Şek'in mirasçısı Çin toprağının ay-
rılmaz bir parçası olan Tayvan'da
ABD kuklaları olarak hüküm sürüyor-
lar. Güney Kore'dekiler ise, her tür-
lü zulme başvurarak Kore'nin birleş-
mesini ve Güney Kore halkının kurtu-
luşunu önlemeye çalışıyorlar. Laos
Tayland, Filipinler, Endonezya, Amle-
ya, Birmaya'daki Lon Noller de bü-
yük bir korkuya kapılmış ABD'nin
verdiği sözü tutmadığından yakınıyor
ve başlarına bir çare arıyorlar. Hiç

şüphesiz, onların da Mareşal Lon Nol
gibi emekliye ayrılıp Amerika'ya ka-
çacakları günler gelecektir. Bu ülkele-
rin hepsinde halklar, Marksizm - Leni-
nizm - Mao Zedung düşüncesiyle si-
lahlanmış proletarya partileri önder-
liğinde silahlı mücadele veriyorlar.
Revizyonistlerin «uluslararası provo-
kasyon çizgisi» diyerek alçakça kara-
ladıkları proleter devrimci partiler
halkların kurtuluşuna rehberlik edi-
yor.

• Bizim «Mareşallerimiz»

Bizim Türkiye'nin Mareşal Lon
Nolleri yok mu? Onlar da var. Bizim-
kiler mareşal rütbesini özellikle 12
Marttan bu yana emekçi halka uygula-
dıkları zulümle kazandılar. NATO'cu
mareşallerimiz yanında en kendin, bil-
mez mareşal Hitler taklitçisi bir albay
eskisi! Sivil mareşallerimiz arasında
da özellikle Demirel Feyzioğlu ve orta
çağ kalıntısı mareşal Erbakan göze
çarpıyor.

Kamboçya halkının kurtuluş za-
feri, halkımıza da büyük cesaret ve
güç veriyor. Kamboçya Türkiye'den
çok uzakta bir ülke. Fakat onların
zaferi, bizim halkımızın da zaferidir.
Onların kurtuluş bayramına bütün
yüreğimizle katılıyoruz. Kamboçya
halkı ortak düşmanımız olan Ameri-
kan emperyalizmine indirdiği ağır dar-
be ile halkımızın mücadelesine de bü-
yük destek olmuştur. Bizim halkımız
da bir Asya halkıdır ve geleceğin öz-
gür Asya'sındaki, halkların devrimci
dünyasındaki yerini şerefle alacaktır.
Halkımız, bağımsızlığına ve hürriyeti
ne ne kadar düşkün olduğunu bu u-
ğurda hiç bir fedakârlıktan çekinmediğini
tarihe ispat etmiştir.

• Ezilen Asya'nın Türkiye sin- den «Özgür Asya»nın Kamboçya'sını Selâmlıyoruz

Emekçilerin ezilen dünyası, halk-
ların devrimci dünyasını yaratmak iç-
in ayağa kalkıyor. Sömürgecilik, em-
peryalizm, tahakküm ve faşizm üzeri-
ne kurulmuş olan eski dünya temelle-
rinden sarsılıyor. Eski dünyanın çürü-
yen koca ağaçları yıkılırken halkların
yeni devrimci dünyasında genç fidan-
lar filizleniyor, renk renk çiçekler aç-
ıyor. Bugün Kamboçya, yarın Güney
Vietnam öbür gün yeni bir tanesi. Dev-
rimci fikirlerle silahlanan halklar ken-
dilerine yeni bir dünya kuruyorlar.

Ezilen bir Asya ülkesinden. Özgür
Asya'nın Kamboçya'sını selamlıyoruz.
Kurtulan Kamboçya'ya, emekçilerin
devrimci Kamboçya'sına bin selâm!

BORA
yayımları

1

ÇİN KOMÜNİST
PARTİSİ
KISA TARİHİ

Çıktı!

Fiyatı : 6 Lira
Genel Dağıtım :

TÜRK - DA

Cağaloğlu yokuşu, Saadet
İşhanı, Kat 4, No : 405.
Cağaloğlu - İSTANBUL

koral yayımları

v.i.lenin
REVİZYONİZM
ÜZERİNE

10 Lira

İsteme Adresi: P.K. 907 İstanbul

koral yayımları

ibn'ül-ezrak
MERVANİ
KÜRTLERİ
TARİHİ
türkçesi:
m.e.bozarslan

18 Lira

İsteme Adresi: P.K. 907 İstanbul

Zafere ilerleyen
Kamboçya halkının
mücadelesini
anlatan kitap

NORODOM SIHANUK

C.I.A. İLE
SAVAŞIM

Kamboçyanın olum kalm
mücadelesi

SK YAYINLARI

İsteme Adresi: OLUS YAYINEVİ
Biblikad. No: 54 Cağaloğlu
İstanbul

40 sayfa - 25 Lira

Genel Dağıtım : TÜRK - DA

Cağaloğlu yokuşu, Saadet
İşhanı, Kat 4, No : 405.

Cağaloğlu - İSTANBUL

21 Nisan'da 105. doğum yıldönümünü kutladığımız Lenin, köylülerle...

Geçen sayımızda ilk bölümünü yayınladığımız bu incelemenin ikinci ve son bölümünü sunuyoruz.

«Köy Yoksullarına» broşürünün ortaya koyduğu en önemli meselelerden biri de, köylü komitelerinin kurulmasıdır. Lenin, toprak devrimini bürokrasinin değil, bizzat köylülerin meydana getirdiği köylü komitelerinin uygulayabileceğini kanıtlamaktadır. Her türlü serflik bağını ortadan kaldıran bir programı ancak köylü komiteleri uygulayabilir.

Bu komiteler, «Köylülerin kendilerine güvenmeleri ve kendi kaderlerini, kendi ellerine almalarını sağlamaya doğru ilk adım olacaktır» (s. 78.)

«Bu köylü komitelerinin, sadece an-garyayı ortadan kaldırma, sadece serflik ka-bullarını ortadan kaldırma tedbirlerini ince-leme ve uygulamaya değil, fakat aynı zamanda parçalanmış topraklara el koyarak, bunları köylülere geri vermeye de hak-kı olmalıdır.» (s. 76)

Görüldüğü gibi Lenin, köylünün top-rağa ve hürriyete kavuşmasını, yukarı-dan çıkarılan bir kararname ve bürok-rasinin tepeden bir uygulaması mesele-si olarak görmüyordu. Köylünün toprağa ve hürriyete kavuşması, bizzat köylüle-rin aşağıdan gerçekleştirecekleri köklü bir toplumsal değişiklik meselesiydi. Köy-lü komiteleri, işte bu devrimi uygulaya-cak olan iktidar organlarıydı.

KÖYLÜLERİN MÜCADELE VE İKTİDAR ORGANLARI

Köylü komitelerinin ne kadar haya-ti bir mesele olduğunu bugün daha iyi anlıyoruz. Çeşitli «eri tarım ülkelerinde köylü yığınlarını aldatmak için yapılan sözde toprak reformları, halklara çok şey öğretmiştir. Bu «reformlar», orta çağ kalıntısı yapıyı tasfiye etmemekte, top-rak ağaları ve tefecilerin köylük bölgelerdeki hakimiyetine son vermemektedir. Çünkü bu «reformlar», köylülerin devrim-ci atılımına dayanmamakta, tam tersine bu atılımı bastırma amaçlamaktadır. Çünkü bu «reformlar», toprak ve hürri-yete ihtiyacı olan köylüler kendi elleriy-le uygulamamaktadır. Emperyalist işbir-likçisi para babaları ve toprak ağalarının iktidarda olduğu devletin bürokrasisi ta-rafından uygulanan «reformların» top-rak meselesini çözmediği bir çok tecrü-beyle ispatlanmıştır. Birçok Latin Ame-rika ve Asya ülkesi bu tecrübevi yaşadı. İran ve Türkiye'de yaşamaktadır Lenin şöyle divor

«Köylüler, kendi hayat şartlarının iyileş-tirilmesi amacıyla, köylü komitelerinin ku-rulmasını talep etmelidirler. Toprak ağa-larına, kur nezaretçilerine ve köylülere hük-meden bütün memurlara şur demenin zama-nı gelmiştir (...) Köylüler kendi sorunları- nı kendilerinin halletmesi özgürlüğünü, ya-ni kanunlar, kendilerinin düşünmesi, öner-mesi ve gerçekleştirmesi özgürlüğünü talep etmektedirler. (...) Eğer köylüler kendilerini kurtaramazlarsa, eğer köylüler birleşmez ve kendi kaderlerini kendi ellerine almazlarsa, onları kan emici memurların elinden hiç kimse kurtaramayacaktır.» (s. 69,70)

Lenin köylü komiteleri hakkındaki düşüncelerini daha sonraki yıllarda geliştirdi ve berraklaştırdı. Lenin, 1905 Mar-tında yazdığı «Proletarya ve Köylüler»

LENİN VE KÖYLÜ MESELESİ - II

Devrimci Köylü Komiteleri

başlıklı yazıda şöyle diyordu:

«RSDİP, köylü arasındaki ajitasyon ça-lışmasının pratik sloganı ve hareketi en yüksek bilinç seviyesine ulaştırmanın bir vasıtası olarak, bütün demokratik dönüşümleri toptan destekleyecek ve bunları bütün ay-rımlarıyla uygulayacak olan devrimci köylü komitelerinin derhal kurulmasını önerir. (Eserler, Cilt: 8, s. 209)

Nisan 1905'te toplanan RSDİP Üçüncü Kongresi, Köylü Hareketinin Desteklenmesine ilişkin bir karar aldı. Lenin bu Karar hakkındaki raporunda, köylü komitelerinin «toprak mülkiyeti düzenin-deki değişiklikleri gerçekleştirmek üzere kurulduğunu» belirtiyordu. Aynı Rapor-da Lenin, köylü komitelerinin önemini şu sözlerle açıklıyordu:

«Bu komitelerin uygulayacağı devrimci hukuk olmadan, köylüler kazandıklarını hiç bir zaman koruyamazlar.» (Köylü Hareketi nin Desteklenmesine İlişkin Karar Üzerine Rapor, Eserler, cilt: 8)

Gene Lenin, «İki Taktik» te «Büyük toprak mülklerine el konması dahil, bütün demokratik değişiklikleri devrimci bir yoldan başarmak için derhal devrimci köylü komiteleri örgütlenmelidir» üzerinde durmaktadır.

Köylü komitelerinin kurulması, 1905 devrimi şartlarında uygulama alanı buldu. SBKP Tarihi'nde belirtildiği üzere,

«Sosyal - Demokratlar, köylerde toplanmalar düzenlediler, köylüler örgütlediler ve köylü komiteleri kurdular.» (s. 83)

1905 devrimine yol açan işçi ve köylü mücadelelerinin yükselişi, halk ayaklanmasının organlarını da yaratıyordu. Demokrasinin gerçekleşmesi için devrim yolunun tutulması, «çarlığı felce uğratan ve kitlelerin aktifliğini ve yaratıcı inis-yatiflerini serbest bırakan yeni bir tak-

Lenin, 1917 Şubat ve Ekim devrimleri arasında Finlandiya'da saklandığı köy evinin önünde.

tik yöntemdi. Bu taktik, kentlerde devrimci grev komitelerini, kırdaki devrimci köylü komitelerini doğurdu ki, bunların ilki sonraları İşçi Delegeleri Sovyetlerine, ikincisi ise Köylü Delegeleri Sovyetlerine dönüştü. (SBKP Tarihi, s. 95)

Lenin, köylü komitelerinin bu niteliğini 1905 Nisanında şu sözlerle belirtiyordu:

«Köylü komiteleri, bugünkü şartlara el değince kadar, mesela organları durumunda olacakları bir geçici devrim hükümeti şartlarına da uygun olan esnek kuruluşlardır.» (Köylü Hareketinin Desteklenmesine İlişkin Karar üzerine Rapor, Eserler, cilt: 8)

KÖYLÜ KOMİTELERİNDE TARIM İŞÇİLERİNİN VE YOKSUL KÖYLÜLERİN HAKİMİYETİ

Görüldüğü gibi, toprak devrimini yürütecek ve uygulayacak olan köylü komiteleri, aynı zamanda halk ayaklanmasının ve halk iktidarının organlarıdır. Köylük bölgelerde proletarya partisinin devrimci çalışmasıyla kurulan köylü komiteleri, köylü mücadelesini örgütlemekte, devrimin başarıya ulaşmasından sonra bir iktidar organı haline gelmektedir. Başlangıçta daha çok devrimci köylülerin özellikle tarım işçileri ve yoksul köylülerin meydana getirdiği köylü komiteleri devrimin başarıyla birlikte bütün köylü kitleleri temeline oturmaktadır. Lenin köylü komitelerinin, «tarım işçileri, yoksul, orta ve zengin köylülerden her bölgede seçimle gelen delegelerinden» oluşacağını belirtmektedir. (S. 77)

Sunu da eklemeliyiz ki, devrimden önce derlik eden proletarya, köylü komitelerine tarım işçileri ve yoksul köylülerin hakim olmalarını sağlayacak tedbirleri almamıştır. Bu tedbirler, köylü kitlelerinin çoğunluğunu meydana getiren mülksüz ve yoksul kesimin hakimiyetini sağlamakla, köylük alanlarda devrimin ilerlemesini de güvence altına almış olacaktır.

Köylü komiteleri, Çin devriminde «köylü birlikleri» adıyla ortaya çıktı. Bu yazıda köylü birlikleri üzerinde durmayacağız. Ancak okuyucular Mao Zedung'un «Hunan'daki Köylü Hareketi Soruşturması Üzerine Rapor» başlıklı yazısını okumalıdır. (bak Seçme eserler 1 cilt)

Köylü komitelerinin önemini, revizyonistler yanında maceracılar da inkâr ediyorlar. Onlar, askeri örgüt dışındaki kitle örgütlerini gereksiz görmekteydiler. «Mao Zedung düşüncesi» sözünü, tıpkı Lin Biao gibi dillerinden düşürmeyip, aslında troçkizmi ve tasfiyeciliği savunanlar, yazdıkları yazılarda köylü komiteleri ile alay etmekteydiler. Çünkü bunlar, köylülüğün lafını en çok ettikleri halde, gerçekte köylülüğü ve itifakları reddeden troçkis görüşlerin bayrakkarlığını yaşıyorlardı. Bunlar, halk savaşını geniş işçi ve köylü yığınlarına dayanarak yürütülen ve toprak devrimini uygulayana bir mücadele olarak görmüyorlardı. Bütün görüşleriyle, seçkin bir grubun işçi ve köylü kitlelerinden kopuk macerasını öneriyorlardı. Onların devrimci köylü komitelerini reddetmeleri, her türlü kitle örgütü ve kitle mücadelesini «revizyonizm» olarak damgalamalarının bir sonucu oldu. Bu suretle halk iktidarının köylük bölgelerdeki organlarını da reddetmekteydiler. Zaten onlara göre, «silahsız olan, halktan sayılamazdı.» Bütün bu fikirler, onları silahlı bir seçkin grubun halk üzerindeki tahakkümünü savunan sosyal faşist fikirlere götürmekteydi.

KÖY YOKSULLARI ANCAK İŞÇİ SINIFIYLA BİRLEŞEREK KURTULUŞA KAVUŞABİLİRLER

Lenin, köylü komiteleri dışında köy yoksullarının, zengin köylülerden ayrı olarak, kendi bağımsız birliklerini kurmalarına da değinmektedir. (s. 66). Devletin köylüye zorla kabul ettirdiği «köy komünü» ne karşı çıkan Lenin, şöyle demektedir:

«Bize gerekli olan gönüllü bir birliktir. Şehir işçileriyle birleşmenin gereğini anlamış olanların birliğidir. (...) Bize, başka türlü birlik, sadece başkasının emeğiyle göçmenlerle savaşacak, işçilerin ve yoksul köylülerin oluşturduğu gönüllü bir birlik gereklidir.» (s. 29)

Bu birlikler, köy burjuvazisine karşı mücadelesinde tarım işçileri ve köy yoksullarının menfaatlerini savunacaktır.

Bolşeviklerin Aralık 1905'teki Tammerfors Konferansında kabul edilen «Toprak Meselesi Üzerine Karar» larında, bu nokta şu şekilde çözüme bağlanmaktadır:

«Konferans, tarım proletaryasını bağımsız bir şekilde örgütlemeyi, kendi çıkarları ile köy burjuvazisinin çıkarları arasındaki kesin zıtlık konusunda köy proletaryasını aydınlatmayı, toplumun sınıflara bölünmesine ve insanın insan tarafından sömürülmesinin bütün şekillerine son verebilecek tek şey olan sosyalizm nihai amacını ona göstermeyi, temel ve sürekli görevi kabul eder.» (Lenin, Eserler, cilt: 10, s. 70)

Demokratik devrimin temel sloganı, «köylülüğün bütünü ile çarlığa ve toprak ağalarına karşı burjuvaziyi tarafsızlaştırarak demokratik devrimin zaferi için» idi. (Stalin) Bununla beraber köy proletaryasını bağımsız olarak örgütlemek ve onu azami programı olan sosyalizme kazanmak, en baştan ele alınması gereken temel bir görevdi.

1917 Şubat devriminden sonra Lenin, Nişan tezlerinde köylü sovyetleri yanında, tarım işçileri ve yoksul köylülerin ayrıca sovyetleri olması gerektiğini belirtiyordu. Tarım işçileri ve yoksul köylüler, hiç olmazsa Köylü Sovyetleri içinde ayrıca bir örgütlenmeye gitmeliydiler (Nisan Tezleri ve Ekim Devrimi,

Sol yayımları, s. 53, 54 ve s. 95)

Lenin'in bu görüşüne uygun olarak 1917 Ekim devriminden sonra 11 Haziran 1918'de Yoksul Köylü Komiteleri kuruldu. Bu Komiteler, Köylü Sovyetlerinden ayrıydı ve «proletarya diktatörlüğünün köylerdeki kaleleri» görevini yapıyordu. Yoksul Köylü Komiteleri, kendilerinden beklenen görevi yerine getirdikten sonra 1918 yılı sonunda Köylü Sovyetleriyle birleştirildi ve böylece varlıkları son buldu (SBKP Tarihi, s. 264.)

Kendisi ile birlikte bütün ezilenlerin kurtuluşuna önderlik eden sınıf, proleter yadır. Lenin, köy yoksullarına yazdığı broşürde döne döne bu fikri işlemektedir:

«Fakat işçiler yılmıyorlar, Kavgayı sürdürüyorlar. Ne baskı, ne hapis, ne sürgün, ne kürek cezası ve ne de ölüm, bizi korkutamaz diyorlar. Bizim davamız haklı bir davadır. Biz, bütün çahşanların özgürlüğü ve mutluluğu için savaşıyoruz. Biz, yüz milyonlarca insanı zorbalıktan, baskıdan ve yoksulluktan kurtarmak için savaşıyoruz diyorlar.» (s. 11)

«Şehir işçileri ile ittifak kurmadan, köy yoksulları kendilerini her türlü bağımlılıktan, yoksulluktan ve yoksulluktan asla kurtaramazlar; şehir işçilerinden başka köy yoksullarına yardım edecek hiç kimse yoktur ve onlar kendilerinden başka kimseye güvenemezler.» (s. 68)

Lenin, «hiç kimse» sözünün altını özellikle çizmekteydi. Çünkü o zaman Rusya'nın liberal burjuvazisi, bugün Türkiye'deki CHP'nin rolünü oynamakta idi.

Liberal burjuvazinin amacı, köylü yığınlarını kendi peşine takarak, onları sonuç olarak çarlıkla uzlaşma reform yoluna sürüklemektir. Bu sebeple bütün mesele, köylü yığınlarına kimin önderlik edeceği noktasında düğümleniyordu. Proletarya önderliği, köylülüğü devrimin zaferine götürecekti. Liberal burjuvazinin önderliği ise, köylünün devrimci atılımının sönürülmesine hizmet ediyordu. Bu sebeple liberal burjuvazi tecrit edilmeli ve onun köylülüğü hakimiyeti altına almasına imkân verilmemeliydi.

Lenin, köylü ayaklanmalarını tahlil ederek, bunların başarısız kalmalarının sebeplerini de açıklıyordu. Başarısızlık köylülerin şehir proletaryası ile birleşme miş olmasından ileri geliyordu:

«Köylü ayaklanması ezildi, çünkü kır proleterleri henüz şehir proleterleri ile ittifak kurmamışlardır.» (s. 88)

REVİZYONİSTLER VE TROÇKİSTLER KÖYLÜ MESELESİNDEKİ TUTUMLARIYLA BURJUVA SINIF KARAKTERLERİNİ ORTAYA KOYUYORLAR

«Kır Yoksullarına» broşürü, köylülüğe karşı proletaryanın tutumu ile burjuvazinin tutumu arasındaki zıtlığı ortaya koymaktadır. Proletaryanın tutumu şudur: Köylülüğü orta çağ kahrntısı her türlü baskı ve bağımlılıktan kurtarmak, geniş köylü yığınlarının mücadele gücünü harekete geçirmek ve onları devrim yolunda seferber etmek, böylece devrim

mücadelesinde en sağlam müttefiki kazanmak, devrimin ilerletilmesinde de emekçi köylü yığınlarıyla devam ettirilen bu ittifaka dayanmak ve her ileri adımı onlara inka yoluyla benimsetmek.

Burjuvazi ise, çeşitli aldatmacalar ve reform hayalleriyle köylü mücadelesini bastırmaya çalışmaktadır. Köylülük, iktidar mücadelesinde burjuvazinin çeşitli kesimleri için pasif bir destek, bir oy deposudur. Burjuvazi, köylü meselesinde temel slogan olarak «üretimi arttırmak» amacını benimsemiştir. Üretimi artırma sloganı, tabii olarak «tarım teknolojisini geliştirmek» sloganıyla daima ikiz kardeş olarak karşımıza çıkıyor.

Revizyonistlerin bakış açıları da, parçası oldukları burjuvazinininkiyle aynıdır. Onlar da meseleye, sınıflar üstü bir ekonomic meselesi olarak bakıyorlar. Onların da köylü meselesindeki hareket noktaları, üretimi arttırmak ve tarım teknolojisini ilerletmektir. İlk bakışta Marksist bir cilaya sahip olan bu ekonomist bakış açısı, onları devrim yapmak ve bunun için köylülük gibi sağlam bir müttefik kazanmak meselesinden uzaklaştırmıştır. Bu bakış açıları sebebiyle revizyonistler, köylüye toprak dağıtılmasını «geri bir adım» olarak görmüş ve toprak dağıtımını mümkün olduğu kadar sınırlamaya çalışmışlardır. Onlara göre, toprak dağıtmak küçük köylü üretimini yaygınlaştırdığı için gerici bir tutum olmaktadır. Erim hükümetinin ve bütün faşist iktidarların da bakış açısı budur. Revizyonistler, meseleye köylü yığınlarını devrim için seferber etmek ve proletaryanın iktidarı ele geçirmesi noktasından bakmadıkları için faşistlerle dahi aynı görüşü paylaşabilmektedirler.

Revizyonistlere göre, proletaryanın toprak programı bir aldatmaca olmaktadır. Onlar, burjuvazinin diğer kesimleri gibi köylü yığınlarını aldatılacak bir kit olarak görüyorlar. Ne var ki, revizyo-

nistler bu tutumlarını «sosyalizm» maskesi altında yürütmektedirler. Tehlikeli olan da budur.

Köylü meselesi, proletarya diktatörlüğü ve devrim meselesinden sonra, tarih boyunca revizyonistlerin burjuva karakterlerini en açık biçimde ortaya koydukları ve yakayı ele verdikleri ikinci önemli mesele olmuştur.

Revizyonistlerin ve Rusya'daki temsilcileri olan Menşeviklerin bu tutumunu, «sol» bir görünüş altında Troçki de paylaşmıştır. Lenin, bu sebeple Troçki'nin «yarı - menşevik» olduğunu belirtmişti. Lenin Troçki'nin orijinal teorisinin iki unsurdan oluştuğunu belirtiyordu. Troçki, Bolşeviklerin devrim çağrısıyla, Menşeviklerin köylülüğün rolünü inkar eden tutumunu uzlaştıran bir teori yaratmıştı. (Lenin, Eserler, cilt: 21, s. 381'den naklen Stalin, Çin'de Devrim ve Devrimci İntern'in Görevleri. Eserler - Almanca cilt: 9, s. 245 - 270)

Oysa devrim ve köylülüğün rolü arasında zorunlu bir bağ vardır. Revizyonistlerin köylülüğü inkar etmelerinin sebebi de burda yatmaktadır. Çünkü onların devrim diye bir meseleleri yoktur. Stalin şöyle diyor:

İkinci Enternasyonal partilerinin köylü sorununa karşı ilgisiz kalmaları, hatta onamsız tavır takınmaları, sadece Batıdaki gelişmenin özel şartlarıyla açıklanamaz. Bu, her şeyden önce, o partilerin, proletarya diktatörlüğüne inanmamalarıyla, devrimden korkmalarıyla ve proletaryayı, iktidara yönelmeyi düşünmemeleriyle açıklanabilir. Devrimden korkanlar, proleterleri iktidara götürmek istemeyenler, devrimde proletaryanın müttefikleri sorununa ilgi duymazlar. — Böyleleri için müttefikler edinme sorunu, ilgi çekmeyen ve aktüel olmayan bir sorundur. İkinci Enternasyonal kahramanlarının, köylü sorununa karşı alaycı tavırları, kendi aralarında gerçek Marksizmin olumlu bir belirtisi kabul edilir. Gerçekte, burda Marksizmin zerresi yoktur, çünkü proletarya devriminin arifesinde köylü sorunu kadar önemli bir soruna karşı ilgisizlik, proletarya diktatörlüğünü reddetmenin öteki yüzü, marksizme ihanetin şüphe götürmez bir belirtisidir.» (Leninizm ilkeleri, Sol Yayınları İkinci baskı, s. 55, 56)

Köylülüğü göz ardı eden siyaset, daima gericiliğin ve faşizmin başarısına hizmet etmiştir. Bugün de aynı şeye hizmet etmektedir. Bu sebeple Lenin'in köylü meselesindeki tutumunu ortaya koymak, revizyonizme karşı önemli bir mücadele görevi olmaktadır. «Kır Yoksullarına» broşürünü okuyan devrimciler, meseleye tarihi gelişim içinde bakmaya dikkat etmeli ve Lenin'in görüşlerini geliştirdiği daha ileri dönemlerin yazılarıyla karşılaşmayı ihmal etmemelidirler.

«Kır Yoksullarına» broşürünü, Lenin emekçilerin anlayacağı çok canlı bir dilde yazmış. Bu broşür, büyük devrim ustasının kendi yurdundaki köylü hayatını ne kadar iyi incelediğini ve somut olarak ortaya koyduğunu göstermesi bakımından da, bütün devrimcilere örnek olmalıdır.

DÜZELTME

Geçen hafta yayınladığımız Lenin ve Köylü Meselesi yazımızın I. bölümünde aşağıdaki düzeltmelerin yapılmasını diliyoruz.

Birinci sütunda, Lenin'in resminin altında ikinci satırda başlıyan cümle şöyle olacaktır: «Hali vakti yerinde köylüler arasından zengin köylüler çıkmaktaydı.»

İkinci sütunun, ikinci paragrafında, «varlığını sürdürmekteydi.» diye biten cümleden sonraya aşağıdaki cümleler eklenecektir: «Serfliğın kaldırılmasından sonra köylüler toprak ağalarından en ağır şartlarla toprak kiralama zorunda kalıyor-du. Köylüler para - rant ödemelerinin yanı sıra, toprak ağalarının topraklarının belli bir kısmını hiç bir ücret almaksızın, kendi araç ve atlarıyla işlemeye zorlanıyorlardı. Buna otrabotki ya da barscina (emekçi, - rant, corvée - angarya) adı veriliyordu. Köylüler, çoğu zaman, toprak ağalarına ürünlerinin yarısını ürün - rant şeklinde vermek zorunda bırakılıyordu. Buna ispolu (yarıcılık) adı veriliyordu.» (SBKP Tarihi, s. 19, 20). Feodalizmin toplumun ideolojisinde...

edgar snow
UZUN DEVRİM

- LİN SIAO
- LIU SIAO CI
- KÜLTÜR DEVRİMİ
- ÇİN - ABD
- YAKINLAŞMASI
- KKP TÜZÜĞÜ

yücel yayınları

edgar snow
UZUN
DEVİRİM

yücel yayınları

PK 401 İstanbul

satış merkezi:
Ankara Caddesi Güncer Han
No: 45/12 Cağaloğlu İstanbul

Portekiz ve Revizyonistler - 1

Revizyonizmin hâkimiyeti, burjuvazinin ve emperyalizmin hâkimiyetidir

Gerek Sovyet revizyonistleri ve gerekse ülkemizdeki her türden revizyonist, oportünist, darbeci ve parlamentocu burjuva unsur, aylardır Portekiz'deki darbeyi ve Portekiz'deki revizyonist partinin kuyrukçu, reformcu siyasetini göklere çıkarıyorlar. Tıpkı bir zamanlar Şili hakkında yaptıkları gibi... Portekiz'deki olayların gerçek yüzü nedir? Bukonudaki yayınımıza gelecek sayımızda da devam edeceğiz.

Geçen ay Portekiz'de faşist generallerin giriştiği bir darbe teşebbüsü daha oldu. Darbe bastırıldıktan sonra, İktidardaki Silahlı Kuvvetler Hareketi'nin daha da güçlendiği görüldü. Revizyonist Portekiz Komünist Partisi ise hükümetteki sandalye sayısını artırdı.

Portekiz hakim sınıfları, tarihlerinde görülmüş bir buhranın içine yuvarlanmış bulunuyorlar. Ülkedeelli yıl hüküm süren faşist diktatörlük, Portekiz halkının ve sömürge halklarının mücadelesiyle son yıllarda tecrit oldu. Sınıf mücadelesinin şiddetlenmesi, ordu içinde de kırdanmalara yol açtı. Bir grup subay, 25 Nisan 1974'de faşist Kaetano hükümetini devirdi. Darbe hiç şüphesiz, Portekiz halkının demokrasi mücadelesinin bir ürünüydü. Ama darbeyi başından beri kontrol altında tutan Portekiz hakim sınıfları reform hayalleri yayararak Portekiz halkını bastırma ve mevcut düzeni devam ettirmeye çalışıyor. Onların en önemli meselesi, kitlelerin mücadelesiyle yıpranan gerici diktatörlüklerini onarmaktır. Onlara bu konuda Portekiz revizyonistleri yardımcı olmaktadır.

PKP, Portekiz halkının mücadelesini söndürmeye ve kitleleri burjuvazinin peşine takmaya çalışıyor. Bu işi yaparken, sahtekarca taşıdığı «Komünist Partisi» adını kullanmaktadır.

Revizyonistler, bu ihanetlerinin bedelini birkaç bakanlık koltuğuna sahip olarak alıyorlar. Portekiz burjuvazisi bir yandan silahlı kuvvetler vasıtasıyla ülkede her konuda son sözü söyleme hakkını elinde tutmakta, diğer yandan PKP'ni kullanarak kitlelerin mücadelesini söndürmeye çalışmaktadır.

Ordunun Portekiz'e

demokrasi getirdiği yalandır

PKP Genel Sekreteri Cunhal, halkın talepleri için sunları söylüyor: «İşçiler, Geçici Hükümetle aralarında anlaşmazlık çıkarmak ve zorluklar yaratmakla meşgul gericilerin ve sözcülerin dalkavukça aşırı isteklerini dikkate almamalıdır.» (PKP, Olağanüstü Kongresi'nde konuşma, İlke, sayı: 15)

Revizyonistlere göre NATO'dan çıkılması ve ABD üslerinin kapatılması istekleri «aşırıdır». İşçilerin iş, ücret artışı istemeleri, köylülerin toprak talepleri, pahalılığa son talebi bütün bunlar «aşırı istekler» dir.

Portekiz revizyonistleri programlarında büyük toprak sahipliği düzeninin devam edeceğini açıkça ilan etmektedirler. Onlar, yoksul köylülerin toprak özlemlerini ağızlarına dahi almıyorlar, sadece büyük toprak sahiplerinin vergilendirileceğini söylüyorlar. Revizyonistler bugünkü Portekiz rejiminde, işsizlik ve pahalılığın aynen devam edeceğini şöyle ifade ediyorlar: «Eğer fiyatların yükselmesi durdurulmazsa, ücretlerin periyodik olarak ayarlanması garanti altına alınmalıdır. Eger işten çıkarmalar devam ederse ve hızla yeni iş alanları yaratılmazsa, işsizlerin korunması garanti altına alınmalıdır.» Onların işsizlik ve pahalılık konusunda önerdikleri bu tedbirler ise, her burjuva partisinin boş vaatlerinden ibarettir.

Portekiz işçi sınıfı en haklı grevlerinde karşılarında Silahlı Kuvvetlerle beraber revizyonistleri bulmaktadır. Cunhal, SKH'nin grev yasaklarına sözde sosyalizmi ile elalayarak işçilere kabul ettirmeye çalışıyor; «Portekiz'in gündelik politik ortamında, sessiz ve örgütlü bir baskının, demokratik değişiklikleri elde etmede en etkili yol olduğu

kabul edilmelidir, üretim ve ulaştırmadaki bozukluklar — ekonomik durumu kötüleştirerek her şey — gericiliğin yararıdır, işçilerin değil. Grev gündelik ortamda ancak başka uygun mücadele biçimi kalmadığı zaman ve bu grevin sadece gericiliğin işine yarayacak ciddi bir iktisadi ve sosyal buhran getirmeyeceği zaman kullanılmalıdır.»

Hatta revizyonistler, işçilerden burjuvazinin için, bir gün bedava çalışmalarını isteyecek kadar ileri gitmişlerdir.

PKP, SKH ile birlikte halkın faşistlerden hesap sormasına engel oluyor ve faşistlerin tekrar bellerini doğrultmalarına yardım ediyor. Onlar, halkın aktif mücadelesini faşistlere «koz vermek» diye niteliyorlar. Aslında kendilerinin pasifist tutumu, faşistlerin güç toplamasına yaramakta ve onları cesaretlendirmektedir.

Geçen ayki darbe teşebbüsünden sonra Portekiz halkı üzerindeki gerici baskılar yoğunlaşmıştır. SKH, ülkedeki sendikaları, burjuvaziye yaptıkları hizmetlerin mükafatı olarak revizyonistlerin yönetimine vermeyi kabul etmiştir. Burjuvazi böylece işçi sınıfının mücadelesini daha kolay bastırabileceği bir mekanizmaya sahip olmaktadır ve devrimci sendikacılığı boğmaya çalışmaktadır.

Ayrıca 25 Nisan'da yapılacak olan seçimleri boykot edecekleri gerekisiyle MRPP ve ACO adlı partilerin seçimlere katılmaları yasaklanmıştır. 24 devrimci tutuklanmıştır. MRPP kanun dışı ilan edilmiştir. Halkın bu seçimlere katılıp katılmama hürriyeti dahi yoktur. Tıpkı faşist Yunanistan'da Papadopoulos'un bir kaç sene önce yaptığı gibi, SKH, seçimlere katılmayı zorunlu kıl

PORTEKİZ REVİZYONİSTLERİ: HALKIN TEHLİKELİ DÜŞMANLARI

«5000'den fazla gösterici, 26 Ocağı 27'ye bağlayan gece, gerici 'Sosyal Demokrat Merkez' (CDS) Partisinin milli kongresini Porto şehrinde kovdu. 'Faşizme ölüm' ve 'CDS' ye ölüm, sloganlarıyla, devrimci ve anti-faşist savaşçılar, polis ve ordu birlikleri tarafından korunan kongre binasına birçok kere hücum ettiler.

«Takviye edilen Koruma birliklerini yöneten Silahlı Kuvvetler Hareketi yönetimi, en sonunda göstericilerin başları üzerinden ateş açılması ve copla hücum edilmesi emrini verdi. Devrimcilerin ve anti-faşistlerin kararlı mücadelesi karşısında, bu terör gene de CDS kongresinin kesilmesini önleyemedi. Portekiz Revizyonist partisinin yöneticisi Cunhal, Porto'daki cesur mücadeleyle bir gün sonra mahkum etti ve bu mücadeleyle, sadece gericiliğe hizmet eden bir provokasyon eylemi olarak niteledi.

«Modern revizyonistler, gerçek hürriyet ve bağımsızlık mücadelesinde Portekiz halkının tehlikeli bir düşmanıdır.»

(Almanya KP (ML)'in merkez organı Roter Morgen'in 8.2.1975 tarihli sayısında yayımlanan yazıdan alınmıştır.)

Avrupa'da çalışan yüzbinlerce Portekiz işçisinin iş seçimlere katılmaları kısıtlanmıştır. Böylece seçimler, SKH ile revizyonistlerin arzu ettikleri çerçevede ve silahların gölgesinde yapılmaktadır.

Bu seçimler tamamen bir gösteri ve aldatma, sadan ibarettir. Askeri Cunta ülkenin tek yöneticisidir ve seçimlerden sonra da bu durumu silah zoruyla devam ettireceğini ilan etmiş bulunmaktadır. Cunta, kendine bu yetkileri veren bir Anayasa'yı bütün partilere zorla dayatmıştır. PKP bu zorbalıkları «demokratik devletin güçlendirilmesi» yaftası altında halka yutturmaya çalışıyor.

Portekiz'de emperyalist hakimiyet devam ediyor

Portekiz, hala ABD emperyalizmine ve NATO'ya bağlı bir ülkedir. Ancak kitlelerin mücadelesi ABD emperyalistlerinin işliğini pazara çıkarmıştır. ABD emperyalistleri, Portekiz'de güç kaybetmekte ve gerilemektedirler. İş başındaki iktidar, bir yandan Amerikan emperyalizmine bağımlılığı devam ettirirken, Sovyet sosyal — emperyalistleriyle pazarlıklara giriyor ve işbirliğini artırıyor.

Cunhal'ın sözleri Portekiz'in ABD emperyalizmine bağımlı durumunun devam edeceğini açıkça gösteriyor. O, NATO ve üsler konusunda şöyle demektedir. «Şimdiki durumda bu sorun üzerinde dış politikada değişiklik yapılmaması gerektiği kanısındayım.» (Le Monde, 6-7 Ekim 1974). Portekiz'de Avrupa emperyalistleri de etkinliklerini sürdürüyorlar. Hatta Cunhal, Ortak Pazar'la «etkili müzakerelerden» sözlemektedir.

Ülkede yabancı sermaye varlığını ve hakimiyetini korumaktadır. Devletleştirmelerde ABD ve Alman sermayesine özellikle dokunulmamıştır. Portekiz hükümeti yabancı sermayeyle yapılan anlaşmalara kayıtsız şartsız uyacağını defalarca ilan etmiştir. Devletleştirmeler, burjuvazinin bir kesimini güçlendirmeye hizmet etmektedir.

Bütün bunların yanı sıra, revizyonistlerin, emperyalistlerin özgürlüklerine kavuştukları iddiası da bir yalandan ibarettir. Son gelen haberler, Portekiz'in Afrika'daki sömürgelerinden Sao Tome adasında Portekiz ordusunun halk kurtuluş hareketini ezme çalıştığını bildirmektedir.

Portekiz'de revizyonistlerin etkisinin artması Sovyet Sosyal — emperyalistlerinin nüfuzunun artmasına yol açmıştır. PKP, dış politikada Sovyetlerin dümen suyunda gitmektedir. Onlar ülkenin bütün zenginliklerini sosyal — emperyalistlere peşkeş çekmek niyetindedirler. Daha şimdiden, Sovyet gemilerine bazı Liman kolaylıkları tanımasını sağlamışlardır. Şimdi Portekiz sularında Sovyet gemileriyle ABD ve NATO filoları çirrit atmaktadır.

Son günlerde Avrupa emperyalistleri Almanya vasıtasıyla Sovyetler'e müracaat ederek, Portekiz'in NATO'da kalmasını istedikler. Sovyetler Birliği Portekiz'i üsalarına gerekli uyarıda bulunacağını bildirdi.

Sovyetler, şimdiden Portekiz'in efendisi gibi davranıyor. O, Portekiz üzerindeki nüfuzunu Avrupa emperyalistleriyle arayı bozmadan artırmaya çalışmaktadır.

PKP revizyonistlerinin NATO ve ABD konusundaki tutumlarıyla, kitlelerin mücadelesini söndürme gayretleri büyük patronların pazarlık ve nüfuz siyasetine uygun düşmektedir.

Görüldüğü ki, Portekiz'de hüküm süren düzen, revizyonistlerin yutturmaya çalıştıkları gibi bir «halk iktidarı» değil, tam tersine, işsizliğin, pahalılığın grev yasaklarının ve büyük toprak sahipliğinin devam ettiği, emperyalist sömürü ve bozunduruğun hüküm sürdüğü bir düzendir.

Gelecek Sayıda
Portekiz ve Revizyonistler — II
TSİP NASIL BİR
DÜZEN İSTİYOR?

Georgi Dimitrov
LENİNİZMİN YOLUNDA

GÜNCE YAYINLARI

İsteme adresi P.K. 1337

Sirkeci/İstanbul